

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 17Co/46/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3114201239
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 05. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Janáková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3114201239.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Janákovvej a sudcov Mgr. Ivana Kubínyho a Mgr. Zuzany Holúbkovej v spore žalobcov: 1/ A. B. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom D. X, E., 2/ F. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. - H. XXX, 3/ I. C., nar. XX.XX.XXXX, bytom J. J. XXXX/X, K., všetci právne zastúpení: JUDr. Ján Legerský, advokát, so sídlom Nám. Sv. Anny 25, Trenčín, IČO: 34 054 081, proti žalovaným: 1/ B. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. - H. XXX, 2/ L. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. - H. XXX, 3/ A. M. B., nar. XX.XX.XXXX, bytom G. - H. XXX, všetci právne zastúpení: OLEXOVA VASILISIN s.r.o., so sídlom Gorkého 6, Bratislava, IČO: 36 820 059, o určenie vlastníckeho práva, o odvolaní žalobcov 1/ - 3/ proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č.k. 13C/15/2014-386 zo dňa 24. novembra 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie potvrdzuje.

II. Žalovaným 1/, 2/, 3/ priznáva voči žalobcom 1/, 2/, 3/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu a žalovaným 1/ - 3/ (ďalej „žalovaní“) priznal proti žalobcom 1/ - 3/ (ďalej „žalobcovia“) spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ust. § 137 písm. c), § 230 CSP, § 56 ods. 1 písm. g), § 63 Notárskeho poriadku účinného ku dňu 21.09.1999, § 116 ods. 1, § 145, § 562, § 566 Stredného Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb., § 129 ods. 1, § 130 ods. 1 a § 134 ods. 1 zák. č. 40/1964 Zb.

3. V odôvodnení súd prvej inštancie uviedol, že žalobou doručenou dňa 23.01.2014 v znení zmeny žaloby pripustenej uznesením zo dňa 06.12.2021 sa žalobcovia domáhali, aby súd určil, že špecifikované nehnuteľnosti, ktoré boli zamerané geometrickým plánom č. OS Trenčín 13C/15/2014, 914729-06/2021 úradne overeným Okresným úradom Trenčín, katastrálny odbor dňa 21.04.2021 pod č. 419/21 tvoriacim samostatnú oddelenú Prílohu č. 17 znaleckého posudku znalca A. N. F. z odboru geodézia a kartografia č. 6/2021 zo dňa 25.03.2021 ich odčlenením z nehnuteľností zapísaných u Okresného úradu Trenčín, katastrálny odbor v katastri nehnuteľností pre okres Trenčín, obec G. - H. a katastrálne územie G. - Velčice na LV č. XXXX, patria do vlastníctva žalobcu 2/ v podiele 5/12 a zároveň patria do dedičstva po poručníkovi L. C., nar. XX.XX.XXXX a zomr. XX.XX.XXXX, v podiele 5/12. A ďalej, aby súd určil, že špecifikované nehnuteľnosti, ktoré boli zamerané geometrickým plánom č. OS Trenčín 13C/15/2014, 914729-06/2021 úradne overeným Okresným úradom Trenčín, katastrálny odbor dňa 21.04.2021 pod č. 419/21 tvoriacim samostatnú oddelenú Prílohu č. 17 znaleckého posudku znalca A. N. F. z odboru geodézia a kartografia č. 6/2021 zo dňa 25.03.2021 ich odčlenením z nehnuteľností

zapísaných u Okresného úradu Trenčín, katastrálny odbor v katastri nehnuteľností pre okres Trenčín, obec G. - H. a katastrálne územie G. - H. na LV č. XXXX, patria do vlastníctva žalobcu 2/ v podiele 1/6 a zároveň patria do dedičstva po poručiťovi L. C., nar. XX.XX.XXXX a zomr. XX.XX.XXXX, v podiele 1/6.

4. Súd prvej inštancie konštatoval, že predmetom konania je určenie vlastníckeho práva žalobcu 2/ v konkrétnom spoluvlastníckom podiele k novovytvoreným parcelám v jeho prospech, ako aj určenie, že spoluvlastnícke podiely na týchto nehnuteľnostiach patria do dedičstva po poručiťovi L. C.. S poukazom na ust. § 137 písm. c) CSP konštatoval, že naliehavý právny záujem je tu daný tým, že ako žalobca 2/, tak aj žalobcovia 1/ a 3/ môžu na základe tejto žaloby, ak by jej bolo vyhovené, doceliť zmenu zápisu v katastri nehnuteľností, resp. dodatočné prejednanie sporných vecí v rámci dedičstva po svojom právnom predchodcovi, t.j. pozitívnu zmenu v svojich právnych pomeroch.

5. Nestotožnil sa s námietkou žalobcov, že v konaní by mala byť daná prekážka právoplatne rozhodnutej veci, res iudicata, ktorú by mala založiť notárska zápisnica, ktorou sa osvedčovalo vyhlásenie o vydržaní (N 472/99, NZ 433/99 zo dňa 21.09.1999) zo strany právneho predchodcu žalovaných L. B.. Konštatoval, že notárska zápisnica o osvedčení vyhlásenia o vydržaní osvedčovala iba to, že L. B. urobil pred notárom vyhlásenie s určitým obsahom. Takáto verejná listina však nemá povahu rozhodnutia, ktoré by zakladalo prekážku res iudicata a nebráni, aby sa nehnuteľnosti, vo vzťahu ku ktorým sa realizovalo toto vyhlásenie, stali predmetom neskoršieho sporu. Táto listina nemá povahu rozhodnutia, nenadobúda ani právoplatnosť, a preto ani nenapĺňa atribút podľa § 230 CSP a nemožno preto o prekážke res iudicata uvažovať.

6. Súd prvej inštancie zhrnul, že v konaní žalobcovia tvrdili, že vlastnícke právo k novovytvoreným parcelám, ktoré vznikli odčlenením z parcel KNC parc. č. XXX/X, XXX/X N. XXX v tých častiach, ktoré boli vytvorené z pôvodných pkn parcel č. XXX N. XXX, nemôžu byť vo vlastníctve žalovaných tak, ako tomu svedčia aktuálne zápisy na LV č. XXXX N. XXXX pre k.ú. G. - H., a to vyvodzujúc svoje vlastnícke právo z predložených listín, a to z pkn vl. XXX N. XXX pre k.ú. H. G. a následných dedičských rozhodnutí po B. B., O. B., E. M. (ako rodičov F. a I. B.) a po I. C., E. B., po ktorých boli podiely na pôvodných pkn parcelách č. XXX N. XXX ešte riadne dedené. Žalobca 2/ ako žijúci bezprostredný potomok B. a O. B. a žalobcovia 1/ a 3/ ako právni nástupcovia z vetvy po zomrelej I. C., E. B. (sestry žalobcu 2/) potom tvrdili, že pokiaľ napriek obsahu týchto listín nie sú oni, resp. ich právny predchodca, na LV ako vlastníci zapísaní, hoci k dispozícii s týmito parcelami, ktorá by znamenala stratu ich vlastníctva, či už z ich strany, alebo za života zo strany ich právnych predchodcov nedošlo, do ich vlastníckeho práva bolo neoprávnene zasiahnuté, a to stranou žalovaných. Žalovaní sú právnymi nástupcami L. B. (nevlastného brata F. a I., mali spoločného otca B. B., no rozdielne matky), ktorý si za života v roku 1999 osvedčil vydržanie sporných parcel (žalobcovia tvrdia, že bez toho, aby spíňal hmotnoprávne podmienky pre ich vydržanie). Žalovaní sa po jeho smrti v roku 2001 (keďže sa tieto parcely na podklade uvedeného osvedčenia o vyhlásení o vydržaní stali predmetom dedičstva po ňom), stali ich dedičmi, na podklade čoho boli a aj sú ako ich vlastníci zapísaní až doposiaľ (žalobcovia tvrdia, že na ich úkor). Žalovaní nepopierali, že pôvodne pkn parcela č. XXX bola vo vlastníctve Michala a manželky O. B. u každého po polovici a pkn parcela č. XXX bola vo vlastníctve B. B. a L. B. (ktorý podiel zdedil po svojej vlastnej matke) tiež po polovici, ale tvrdili, že následne dedičské rozhodnutia, na ktoré v rámci genézy poukazujú žalobcovia a z ktorých vyvodzujú svoje vlastnícke práva, nereflektujú faktický stav, a síce to, že ohľadom sporných parcel došlo za života B. a O. B. k darovaniu (hoc zrejme s vadami tohto právneho úkonu) v prospech ich otca L. B. ako B. najstaršieho syna. Poukazyvali na to, že už ich otec L. B. sám splnil podmienky pre vydržanie vlastníckeho práva k predmetu sporu na podklade formálne vadnej darovacej zmluvy z roku 1949 a okrem toho (aj bez toho, aby súd skúmal historicky staršie vydržanie L. B.) aj oni traja sami by splnili nezávisle na ňom predpoklady na svoje vlastné vydržanie na podklade svojho vlastného titulu - dedičského rozhodnutia po otcovi L. B.. Súd prvej inštancie hodnotiac vykonané dôkazy sa preto zaoberal tvrdeným vydržaním, ktoré žalovaní ako dôvod pre zamietnutie žaloby priority uvádzali.

7. Pokiaľ ide o vydržanie sporných parcel L. B. (otcom žalovaných), súd prvej inštancie konštatoval, že argumentácia žalovaných bola založená na skutočnosti, že ich otec L. B. nadobudol vlastnícke právo k sporným parcelám (ktoré sú vytvorené v týchto častiach z pôvodných pkn parcel č. XXX N. XXX) vydržaním na podklade darovacej zmluvy, ktorá sa ako taká nedochovala, avšak došlo k jej uzavretiu medzi L. B. ako obdarovaným a jeho otcom B. B. a v časti aj jeho manželkou O. ako darcami v roku 1949. Uviedol, že žalovaní predmetnú darovaciu zmluvu z roku 1949 nepredložili, pretože

ňou nedisponovali. Predpokladali, že bola písomná, ale sa stratila, pričom za účelom jej preukázania predkladali iné listiny, najmä však písomné potvrdenie ním tvrdeného darcu B. B. z 12.07.1949. Súd prvej inštancie konštatoval, že tvrdená darovacia zmluva z roku 1949, ktorej písomná forma nebola preukázaná, nebola zapísaná do vtedajšej pozemkovej knihy. V čase platnosti uhorského obyčajového práva na Slovensku platila zásada, že vlastníkom nehnuteľnosti bol ten, kto bol ako jej vlastník zapísaný v pozemkovej knihe, tento zápis teda mal nielen registračný, ale aj hmotnoprávny charakter. Vlastnícke právo k nehnuteľnosti sa teda neprevádzalo len samotným uzavretím zmluvy, ale až zápisom prevodu v pozemkovej knihe. Podľa súdu prvej inštancie bolo nesporným, že tvrdená darovacia zmluva z roku 1949, ktorej predmetom mali byť pozemky č. XXX a XXX, nemohla pre absenciu vkladu spôsobiť prevod vlastníckeho práva v prospech L. B.. Skúmal však, či mohlo dôjsť zo strany L. B. k vydržaniu na podklade uvedenej darovacej zmluvy.

8. K námietke žalobcov, že nebola preukázaná existencia darovacej zmluvy ako vydržacieho titulu, súd prvej inštancie uviedol, že darovacia zmluva skutočne predložená nebola, avšak jej existencia bola preukázaná radom nepriamych dôkazov. Uviedol, že žalovaní za týmto účelom predložili najmä potvrdenie z 12.07.1949, ktorého vystaviteľ mal byť B. B. a ktorým pre účely jednanja o stavebnom výmere potvrdil, že pozemky v obci G. - časti parcele č. XXX a XXX v takej šírke v akej prislúchajú plány stavby rodinného domu po celej dĺžke až po koniec role sám ako vlastník polovice prenechal do vlastníctva synovi L. B. a že parcelu č. XXX v celosti on s manželkou O., E. M. ponechali do vlastníctva jeho synovi L. B., aby mohol započat' stavbu rodinného domku a aby mal za stavbou roľu na hospodárenie. Listina nebola predložená v origináli (originál sa nezachoval). Žalobcovia popreli pravosť podpisu B. B., uvádzali, že listina je sfaľovaná, že podpis B. bol do listiny prenesený z inej listiny. Vychádzajúc z celého radu dôkazov, v kontexte s ktorými súd prvej inštancie vykladal aj predložené potvrdenie z 12.07.1949, uviedol, že tieto ostatné dôkazy (najmä vyjadrenia žalobcu 2/, listiny zo stavebného konania, vyhlásenie B. z r. 1946 o tom, že chce, aby si B. postavil dom na susedných jemu vlastných pozemkoch, postoje rodiny po celé roky akceptujúce stav na mieste samom) skôr potvrdzujú ako vyvracajú pravosť tejto listiny a potvrdzujú aj pravdivosť skutočností v nej prehlasovaných, a preto na túto listinu riadne prihliadol ako na jeden z dôkazov potvrdzujúcich existenciu darovacej zmluvy. Ani neskoršia zmluva spísaná B. č. N 470/80 z 22.09.1980 nie je v priamom rozpore s uvedeným vyhlásením.

9. Súd prvej inštancie zastával názor, že aj keby neprihliadol na potvrdenie z 12.07.1949, reťaz iných dôkazov zhodne svedčí o existencii nezavkladovanej ústnej darovanej zmluvy, a preto uzavrel, že existencia tvrdenej darovacej zmluvy bola preukázaná. Nepodarilo sa však preukázať jej písomnú formu, preto uzavrel, že táto bola nanajvyš iba ústna, presný dátum jej uzavretia nebol zistený. Preto skúmal to, kedy najneskôr bola uzavretá a dospel k záveru, že táto bola uzavretá najneskôr do predloženého vyhlásenia z júla 1949. Podľa výsledkov dokazovania, L. sa na základe nej chopil držby nepochybne najneskôr na jeseň roku 1950, kedy začal L. pozemky aj za pomoci otca B. zastávať, ktorý okamih sporný nebol. Zmluva tak spadá do obdobia uhorského obyčajového práva. Súd doplnil, že do 31.12.1950 sa prakticky ani titul pre vydržanie nevyžadoval a obyčajové právo umožňovalo bežne vydržanie bez titulu, a o to viac teda aj vydržanie na podklade iba ústnej zmluvy o prevode nehnuteľností. Napriek tomu (aj s prihliadnutím na podmienky vydržania vyžadujúce sa od 01.01.1951) podľa názoru súdu bol titul pre vydržanie preukázaný. Tiež poukázal na skutočnosť, že neformálne nakladanie s nehnuteľnosťami v dotknutom období (do roku 1951) nebolo nezvyčajné a v danom čase bolo v zásade bežné, že sa nehnuteľnosti prevádzali len na základe neformálnej dohody.

10. Pokiaľ ide o dobromyseľnosť L., táto bola podľa súdu preukázaná od okamihu vstupu do držby (najneskôr jeseň 1950) a aj celú vydržaciú dobu (k 01.01.1961). Z dôkazov vyplynulo, že držba L. B. nebola nikým rušená, a to celú vydržaciú dobu, ale aj po jej uplynutí, keď užívací stav na dotknutých pozemkoch bol všeobecne rešpektovaný jeho otcom B., nevlastnou matkou O. a jej nevlastnými súrodencami. Nikto nenamietal nič proti vytyčeniu stavebnej čiary (medzi dva domy - B. a L.), čo fakticky zodpovedá aj súčasnému umiestneniu dvora a záhrady pri dome postavenom L.. Nebolo sporným, že L. po chopení sa držby platil daň aj zo sporných nehnuteľností až do smrti, čím jasne dával najavo svoje subjektívne presvedčenie, že je vlastníkom sporných nehnuteľností. Nebola preukázaná žiadna taká okolnosť, ktorá by sa vyskytla počas plynutia vydržacej doby, ktorá by vyvracala dobromyseľnosť L., že mu sporné pozemky patria. Žalobcovia uvádzali ako dôvod pre vyvrátenie L. dobromyseľnosti zmluvu z 05.09.1982, kde sa uvádza, že B. a L. B. ako podieloví spoluvlastníci parc. č. XXX po 1/2, odpredávajú odčlenené časti parcely č. XXX zapísanej vo vl. č. XXX (a to konkrétne diely v celkovej výmere 929 m²) Čsl. štátu, z ktorých vznikli nové parcely č. XXX/X, XXX/X, XXX/X N. XXX/X. Súd prvej inštancie

konštatoval, že táto skutočnosť nastala až po uplynutí vydržacej doby, a teda nešlo o okolnosť, ktorá by v rozhodnej dobe mohla mať vplyv na Jozefovu dobromyseľnosť a mohla spochybníť poctivosť jeho držby počas vydržacej doby.

11. S poukazom na § 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z. z., podľa ktorého sa údaje z katastra nehnuteľností považujú za hodnoverné ak nie je preukázaný opak, súd prvej inštancie konštatoval, že opak v spore nebol dokazovaním preukázaný. Napriek tomu, že v roku 1949 právny predchodca žalovaných 1/ až 3/ L. B. dostal do daru sporné nehnuteľnosti (vtedy evidované ako parcely č. XXX N. XXX), ku vkladu darovacej zmluvy do vtedajšej pozemkovej knihy nedošlo a tento faktický úkon nenašiel odraz v evidencii nehnuteľností. Ak teda L. B. následne v roku 1999 pred notárom učinil vyhlásenie o vydržaní, stav v katastri nehnuteľností, ktorý v dôsledku tohto osvedčenia o vyhlásení o vydržaní N 472/99 nastal, reflektoval skoršie vydržanie vlastníckeho práva L. B.. Z dokazovania uzavrel, že nebohý L. B. sporné nehnuteľností najneskôr od roku 1950 (kedy začal na nich stavať) užíval ako svoje a žil v nich do svojej smrti, počas celej doby ustanovenej pre nadobudnutie vlastníctva vydržaním podľa noriem uhorského obyčajového práva a Stredného Občianskeho zákonníka. Od roku 1949 (resp. najneskôr od okamihu, kedy sa preukázateľne chopil držby pozemkov začatím stavby, teda na jeseň v roku 1950) začala plynúť 32 ročná vydržacia doba. Súd plynutie vydržania posudzoval po 01.01.1951 podľa § 116 ods. 1, 2 Stredného občianskeho zákonníka v spojení s § 566 ods. 1, 2 Stredného Občianskeho zákonníka. Vydržacia doba bola podľa Stredného Občianskeho zákonníka skrátená na 10 rokov a najneskôr uplynula k 01.01.1961, ktorým okamihom sa nebohý L. B. stal vlastníkom sporných nehnuteľností, pretože boli splnené všetky zákonné podmienky na vznik vlastníctva k sporným nehnuteľnostiam titulom vydržania. Na základe uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že pokiaľ teda sporné pozemky boli následne aj zahrnuté do dedičstva po L. B., tieto poručiťel' ku dňu svojej smrti vlastnil, pretože nebolo preukázané, že by za života s nimi akokoľvek disponoval. Žalovaní zároveň preukázali svoje dedičské nástupníctvo po tomto poručiťel'ovi - vydržateľovi na základe dedičského rozhodnutia zo dňa 09.02.2012. Ak sú potom žalovaní ako jeho právni nástupcovia evidovaní v súčasnosti na LV ako vlastníci pozemkov KNC parc. č. XXX/X, XXX/X N. XXX, z ktorých boli vytvorené nové sporné parcely (ako časti pôvodných pkn parciel č. XXX N. XXX), stav takto evidovaný podľa súdu korešponduje so skutočnosťami zistenými súdom a žalobcom preto (resp. v časti právnomu predchodcovi žalobcov 1/ a 3/) vlastnícke právo k predmetu sporu neprislúcha. S poukazom na uvedené súd prvej inštancie žalobu zamietol v celom rozsahu.

12. Pokiaľ ide o vydržanie sporných parciel žalovanými, súd prvej inštancie zastával názor, že aj keby nebolo vydržania zo strany L. B., žalovaní by sami splnili predpoklady pre vydržanie sporných pozemkov na podklade dedičského rozhodnutia po L. B.. Konštatoval, že žalovaní sa stali vlastníkmi, resp. spoluvlastníkmi parciel KNC parc. č. XXX, XXX/X N. XXX/X titulom dedenia po svojom otcovi L. B., zomrelom 31.07.2001, pričom dedičské konanie po ňom bolo ukončené vydaním osvedčenia o dedičstve č.k. 2D/1401/2001-322 z 09.02.2012, právoplatným dňa 09.02.2012. Dedičské rozhodnutie je v praxi považované za relevantný titul nadobudnutia (domnelého) vlastníckeho práva. V predmetnom dedičskom rozhodnutí sa uvádza, že žalovaný 2/ v 1/4 a žalovaný 3/ v 3/4 dedia do podielového spoluvlastníctva parc. č. XXX/X N. XXX/X a žalovaný 1/ dedí do výlučného vlastníctva parc. č. XXX/X. Ustupujúcim dedičom súčasne boli povinní v tejto súvislosti vyplatiť dohodnutú sumu. Sporné parcely sú časťami takto zdedených pozemkov, a teda výslovne sa v dedičskom konaní uvádzajú. Súd prvej inštancie tak zastával názor, že titul pre vydržanie, za predpokladu, že by poručiťel' nemal ku dňu smrti tieto pozemky z rôznych dôvodov vo svojom výlučnom vlastníctve, by tak žalovaní s poukazom na obsah dedičského rozhodnutia vydaného notárom ako súdnym komisárom mali.

13. Plynutie vydržacej doby žalovanými súd prvej inštancie posudzoval od okamihu smrti poručiťel'a, teda od roku 2001, nakoľko žalovaní sa chopili držby už od okamihu smrti svojho otca a nie až po právoplatnosti dedičského rozhodnutia. Konštatoval, že v konaní nebola preukázaná existencia takej skutočnosti, ktorá by v priebehu dedičského konania po L. B. mohla narušiť dobrú vieru žalovaných v tom, že súčasťou dedičstva po ich otcovi sú aj sporné pozemky, keď žalobcovia nepreukázali, že by sa do dispozície žalovaných dostala nimi tvrdená informácia, ktorá by bola spôsobilá u nich vyvolať pochybnosť o tom, že ich držba je oprávnená. Od začiatku plynutia vydržacej doby, až dokiaľ dedičské rozhodnutie nebolo vydané, bolo podľa súdu nutné považovať držbu žalovaných za oprávnenú a ich za dobromyseľných držiteľov pozemkov, ktorí sa dôvodne domnievali už v čase pred vydaním dedičského rozhodnutia, že im ako jediným trom dedičom sporné pozemky pripadnú, ktorá dôvodná domnienka bola následne aj potvrdená právoplatným dedičským rozhodnutím, na podklade ktorého aj boli do katastra

nehnutelností ako vlastníci titulom dedenia zapísaní. Súd prvej inštancie preto konštatoval, že žalovaní mali v oprávnenej držbe sporné parcely od úmrtia ich otca (júl 2001) po celú dobu dedičského konania (do februára 2012), čo už samo osebe predstavuje dobu viac než 10 rokov, a táto doba pokračovala až do podania žaloby v januári 2014, keďže žalobcom sa podľa názoru súdu nepodarilo preukázať svoje tvrdenia o existencii skutočností, ktoré mali dobrú vieru žalovaných počas vydržacej doby plynúcej od júla 2001 do júla 2011 (ale aj po jej uplynutí až do podania žaloby v januári 2014) spochybníť. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že okrem spôsobilého predmetu vydržania (pozemky) a spôsobilého titulu (dedičského rozhodnutia), bola u žalovaných naplnená aj potrebná doba pre vydržanie (viac než 10 rokov).

14. Tvrdenie žalobcov o opakovanom upozorňovaní žalovaných, že nie sú v celosti vlastníkmi príslušných pozemkov, nebolo podľa súdu v konaní preukázané. Uvádza sa, že v r. 2011 mal žalobca 1/ žalovaným 1/ až 3/ doručiť písomné výzvy na vysporiadanie vlastníckych vzťahov k týmto pozemkom, tieto neboli predložené. Žalovaní popreli doručovanie týchto výziev a to, že by obsahovali informáciu popierajúcu ich oprávnené zdedenie pozemkov. Existencia a doručenie tvrdných výziev bola tak sporná a žalobcom sa nepodarilo preukázať, že by preukázateľne písomne žalovaných tvrdným spôsobom upozorňovali. Ak takéto výzvy existovali a boli žalovaným doručované, žalobcom nič nebránilo ich predložiť. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že pokiaľ ide o tvrdenie žalobcov, že dňa 09.06.2009 žalobca 2/ do dedičského konania po L. B. doručoval notárovi L. B. list s obsahom, podľa ktorého sporné pozemky nepatria do dedičstva po poručiteľovi v celosti, súd konštatoval, že tento list nebol doručovaný žalovaným, ale notárovi, ktorý napokon konal bez zreteľa naň (keď sporné pozemky zahrnul do dedičstva v celosti) a žalobcovia nepreukázali, že by notár žalovaných s jeho obsahom do skončenia dedičského konania bol býval oboznámy. Jeho danie na vedomie dedičom, konkrétna forma a čas, kedy sa tak stalo, nebola žalobcami preukázaná. Súd prvej inštancie preto uzavrel, že nebola preukázaná žiadna zo žalobcami tvrdných skutočností, ktorá by spôsobovala zánik dobrej viery žalovaných počas plynutia vydržacej doby.

15. Konštatujúc splnenie všetkých predpokladov pre vydržanie zo strany žalovaných na podklade dedičského rozhodnutia dospel súd prvej inštancie k záveru, že títo (aj nebyť nadobudnutia vlastníckeho práva ich zomrelým otcom L. B. vydržaním), sami nadobudli vlastnícke právo vydržaním.

16. Rozhodnutie o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ust. § 255 ods. 1 CSP. Nakoľko žalobu v celom rozsahu zamietol, žalovaní boli úspešní v celom rozsahu, a preto im priznal nárok na náhradu trov konania v rozsah 100% proti plne neúspešným žalobcom.

17. Proti tomuto rozhodnutiu podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia prostredníctvom právneho zástupcu, z dôvodov uvedených v § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP a žiadali, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil v zmysle žaloby pripustenej uznesením zo dňa 06.12.2021 a zároveň žalobcom priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania proti žalovaným spoločne a nerozdielne v rozsahu 100 %. Závery súdu prvej inštancie vyvedené z listinného dôkazu – zachytený písomný prejav B. B. zo dňa 12.07.1949 považovali za celkom nesprávne a v nadväznosti na to považovali za nesprávne skutkové zistenia vyvedené z ďalších listinných dôkazov. Opakovane poukázali na skutočnosti uvedené vo svojom stanovisku zo dňa 06.08.2014 k vyjadreniu žalovaných k žalobe, týkajúce sa pravosti a hodnovernosti listiny zo dňa 12.07.1949. Namietali, že súd prvej inštancie sa k ich výhradám žiadnym spôsobom nevyjadril a predmetnú listinu posúdil ako hodnoverný dôkaz. Ďalej žalobcovia ako nedôvodný považovali poukaz súdu prvej inštancie na ďalšie listinné dôkazy týkajúce sa stavebného konania, kde je zrejmé, že v takomto stavebnom konaní nebola riešená a ani posudzovaná otázka právnych vzťahov k pozemkom (opak z obsahu oboznámených listín nevyplýval), a preto ani takéto dôkazy nemôžu na preukázanie existencie akéhokoľvek titulu na dobromyseľnú držbu u právneho predchodcu žalovaných L. B. už v čase začatia stavby rodinného domu v roku 1950 postačovať a byť spôsobilým dôkazným prostriedkom na preukázanie takejto skutočnosti. Pokiaľ ide o početné výpovede svedkov, ako aj nimi predložené čestné prehlásenia, podľa žalobcov z týchto nevyplývali žiadne konkrétne zistenia na preukázanie toho, od akej skutočnosti mal právny predchodca žalovaných L. B. odvodzovať dobromyseľnosť jeho držby predmetných nehnuteľností. Vo vzťahu k čestným prehláseniam predloženým žalovanými a následným výpovediam niektorých z osôb, ktoré takéto čestné prehlásenia poskytli, poukázali na celkovú nehodnovernosť a nízku výpovednú hodnotu tvrdení v nich obsiahnutých. Pri posúdení hodnovernosti takýchto tvrdení bolo podľa nich potrebné zaoberať sa tiež obsahom notárskej zápisnice č. N 472/99, N2 433/99 zo dňa 21.09.1999, obsahujúcej

vyhlásenie o vydržaní právneho predchodcu žalovaných L. B., na základe ktorej listiny bol vykonaný jeho zápis za vlastníka predmetných nehnuteľností do katastra nehnuteľností. Z obsahu tejto notárskej zápisnice vyplýva, že L. B. svoju žiadosť odôvodnil tým, že vyššie uvedené nehnuteľnosti - pozemky v minulosti nadobudla jeho právna predchodkyňa matka I. B., E. M. asi v roku 1920, pričom asi v roku 1936 tieto nehnuteľnosti - pozemky titulom dedenia prešli na navrhovateľa (L. B.), ktorý si asi v roku 1952 postavil aj rodinný dom toho času so súp. č. XXX. Z takéhoto obsahu vyhlásenia právneho predchodcu žalovaných L. B. podľa žalobcov nevyplýva, že by došlo k akémukoľvek darovaniu predmetných nehnuteľností v roku 1949 alebo v akomkoľvek inom časovom období do jeho vlastníctva. Práve táto skutočnosť je podľa žalobcov tou rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá významným spôsobom stavia listinu zo dňa 12.07.1949 predloženú žalovanými, do roviny nehodnoverného dôkazu. Záver súdu prvej inštancie o nadobudnutí vlastníckeho práva už právnym predchodcom žalovaných L. B. k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním podľa predpisov Uhorského obyčajového práva (vo vzťahu ku vstupu do držby) a následne ustanovení Stredného občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb. (vo vzťahu k uplynutiu vydržacej doby) je z uvedených dôvodov podľa žalobcov celkom nesprávny a založený len na subjektívnom a jednostrannom vyhodnotení výsledkov vykonaného dokazovania v prospech žalovaných. Žalobcovia sa ďalej nestotožnili s tvrdením súdu prvej inštancie, že ak by aj vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nenadobudol vydržaním už právny predchodca žalovaných L. B. (ku dňu 01.01.1961), tak toto by nadobudli vydržaním samotní žalovaní. Uviedli, že z obsahu spisu v danom dedičskom konaní, ktorého účastníkmi boli všetci žalovaní, vyplýva, že žalobca 2/ zaslal notárovi L. P. B., ktorý ako poverený súdny komisár takéto dedičské konanie viedol, list zo dňa 09.06.2009, z ktorého obsahu celkom jednoznačne vyplýva, že žalobca 2/ namietal, že nehnuteľnosti uvedené v osvedčení notára (a teda aj predmetné nehnuteľnosti), na základe ktorého bol L. B. zapísaný za ich vlastníka v katastri nehnuteľností, nepatria v celosti tomuto poručiteľovi, pričom k takémuto listu žalobcu 2/ boli pripojené aj príslušné v ňom označené doklady, preukazujúce túto skutočnosť. To znamená, že ak by aj existovala u žalovaných oprávnená držba predmetných nehnuteľností, ktorá by začala plynúť od smrti poručiteľa L. B., ktorý zomrel XX.XX.XXXX, tak k jej prerušeniu by nepochybne doručením uvedeného listu žalobcu 2/ do dedičského spisu po tomto poručiteľovi došlo, pretože by išlo o okolnosť, ktorá by mohla objektívne dobromyseľnosť takejto držby narušiť. Poukaz súdu prvej inštancie na to, že žalobcovia nepreukázali, že by notár s takýmto listom oboznámil žalovaných ako dedičov po poručiteľovi L. B., a preto nemožno mať za to, že by sa obsah tohto listu dostal do sféry vedomia žalovaných, je podľa žalobcov celkom nenáležitý a nesprávny. Uviedli, že všetci žalovaní boli účastníkmi dedičského konania a mali právo do dedičského spisu nahliadať, z tohto si robiť výpisy a požadovať vyhotovenie kópií, čo vo svojom súhrne znamená, že by sa mala predpokladať (prezumat) vedomosť žalovaných o existencii takéhoto listu. Žalobcovia podľa ich názoru dostatočne preukázali existenciu objektívnej skutočnosti spôsobilej narušiť dobrú vieru žalovaných v držbe predmetných nehnuteľností a žalovaných nemôže chrániť len tvrdenie, že nemali o takejto listine vedomosť, pretože im ju notár neoznámil a ani nenahliadli do dedičského spisu, pričom navyše v skutočnosti ani nejde o obranné tvrdenie žalovaných, ale len úvahu súdu prvej inštancie. Okrem toho žalobca 1/ osobitne doporučenými listovými zásielkami zaslal všetkým žalovaným a aj A. N. B. list zo dňa 28.01.2011, označený ako Výzva na vysporiadanie vlastníckych vzťahov, z obsahu ktorého tiež jednoznačne vyplývajú skutočnosti plne spôsobile spochybniť dobrú vieru v držbe predmetných nehnuteľností žalovanými. Podľa žalobcov pri riadnom, objektívnom, vyváženom a správnom vyhodnotení všetkých skutočností, ktoré vyplynuli z vykonaného dokazovania, nebolo možné vôbec dospieť k záveru o nadobudnutí vlastníckeho práva k predmetným nehnuteľnostiam titulom vydržania v prospech právneho predchodcu žalovaných L. B. alebo samotných žalovaných po smrti L. B..

18. Podané odvolanie žalobcov rozsiahlo doplnil osobne žalobca 1/ podaním zo dňa 19.12.2022, ktorý sa podrobne vyjadril k jednotlivým, ním konkretizovaným bodom napadnutého rozhodnutia. Uviedol, že právní predchodcovia žalobcov B. B., O. B. a žalobcovia obhospodarovali susednú parcelu KNC parc. č. XXX, ktorá vznikla z PK parc. č. XXX, ktorej vlastníkom boli B. B. (otec L. B.) v podiele 1/2 a L. B. (jeho prvorodený syn) v podiele 1/2. Nakoľko po viacerých dedičských konaniach nedošlo k reálnemu vymeraniu a rozdeleniu pozemkov, žalovaný 1/ navrhol riešenie sporných pozemkov PK parc. č. XXX N. XXX, aby pozemky boli vymerané a aby žalobcovia na základe dlhodobého užívania získali susedné pozemky CKN parc. č. XXX/X N. XXX/X tak, ako to bolo pôvodným zámerom právnych predchodcov B. B. (otca L. B.) a jeho manželky O. B.. Nezrovnalosti v rozlohe (m²), aby boli vyrovnané vyplatením. Ak toto riešenie bolo zámerom ich právnych predchodcov, L. B. si bol podľa neho plne vedomý toho, že od začiatku obhospodarovania v roku 1952 žalované PK parcely č. XXX, XXX, ako aj nežalovaná PK parcela č. XXX, mu neboli darované, ale mu boli v celosti poskytnuté na užívanie. Žalobcovia a ich

právni predchodcovia nikdy nežiadali od L. B. náhradu za užívanie žalovaných parciel, lebo ani L. B. a jeho právni dedičia nežiadali náhradu za užívanie pozemku KNC parc. č. XXX za Michalovým domom od B. B. a jeho právnych dedičov, v ktorom L. B. vlastnil 1/2 z KNC parc. č. XXX, ktorá vznikla z PK parc. č. XXX, zdedenej po matke I. B. E. M.. Žalobca 1/ ďalej uviedol, že žalovaní predložili 21.03.2014 vo vyjadrení k žalobe potvrdenie o darovaní PK parcely č. XXX, XXX, XXX zo dňa 12.07.1949, na základe ktorej sa domnievajú, že bola niekedy spísaná darovacia zmluva. V tomto potvrdení nebola PK parc. č. XXX darovaná L. B. B. B. a O. B., na ktorej si postavil L. B. dom č. XXX. To znamená, že ani v darovacej zmluve by nebola PK parcela č. XXX darovaná L. B. B. B. a O. B.. Aj toto potvrdenie podľa neho dokazuje, že PK parc. č. XXX B. B. so O. B. nikdy nekúpili, a preto nemohol byť celý pozemok KNC parc. č. XXX a parc. č. XXX v celosti darovaný L. B.. Žalobca 1/ ďalej vyslovil názor, že kópia listiny zo dňa 12.07.1949 je neakceptovateľná, sfaľovaná, pričom poukázal na skutočnosť, že na nej nie je podpis O. B. ako darcu. Pokiaľ ide o listinu z roku 1949, popísal skutočnosti, ktoré by sa podľa jeho názoru nemohli udiť, ak podľa uvedenej listiny z roku 1949 B. B. daroval L. B.. V tejto súvislosti uviedol viaceré skutočnosti týkajúce sa parciel parc. č. XXX, XXX N. XXX. Ďalej uviedol, že L. B. po smrti matky I. v roku 1936 po nej zdedil 1/2 z rodičovského domu č. XX, neskôr č. XXX a 1/2 z parciel PK parc. č. XXX/X, XXX/X, XXX. Na konci druhej svetovej vojny r. 1945 bol dom č. XX celý zbombardovaný. B. B. sa následne pustil do výstavby rodinného domu č. XXX na mieste zbombardovaného domu č. XX. I napriek tomu, že dom č. XXX bol nanovo postavený, synovi L. B. zostal 1/2 vlastnícky podiel na dome č. XXX. B. B. s druhou manželkou O. B. súhlasili s výstavbou rodinného domu č. XXX pre L. B. na susedných pozemkoch PK parc. č. XXX/X, XXX a dali mu na výstavbu peniaze. B. B. a O. B. pozemky PK parc. č. XXX/X, XXX N. XXX L. B. nedarovali, lebo sa báli toho, že potom by nemohli hospodáriť na pozemkoch KNC parc. č. XXX, XXX po celej šírke domu č. XXX, nakoľko B. B. z týchto pozemkov vlastnil 1/2 a L. B. 1/2. Ďalej poukázal na skutočnosť, že podstatná bola dohoda medzi B. B. so O. B. a L. B., a to že B. so O. bude hospodáriť na pozemku KNC par. č. XXX po celej šírke pozemku KNC par. č. 367, na ktorom stojí dom č. XXX a budú za ne platiť dane, aj keď L. B. z týchto pozemkov vlastní 1/2. Za užívanie a hospodárenie na pozemkoch KNC parc. č. XXX, XXX pod domom č. XXX a za domom v celej šírke domu L. B. nežiadal platiť úhradu od B. B. a ani od jeho právnych nástupcov až do úmrtia L. C., ktorý zomrel v roku 2005. Aj tento akt podľa žalobcu 1/ dokazuje, že sporné pozemky neboli darované. Ďalej uviedol, že v roku 1982 ešte za života B. B. sa dohoda medzi B. B. so ženou O. a L. B. dodržala pri predaji stavebných pozemkov Československému štátu-MNV Veľká Chocholná za domom č. XXX L. B. z pozemku KNC parc. č. XXX. Z PK parc. č. XXX, XXX N. XXX vznikli dva stavebné pozemky KNC XXX/X, kde si postavil dom žalovaný 1/ B. B. a stavebný pozemok KNC parc. č. XXX/X, kde si postavil dom žalovaný 3/. B. B., F. B. a I. C. E. B. nežiadali od L. B. odplatu za podiely v PK parc. č. XXX, XXX. Zastával názor, že text napísaný v rozsudku od str. 6, 7 od dedičstva po B. B. v roku 1993 popiera listina od žalovaného 1/ zo dňa 24.02.2014. V dedičskom konaní po B. B. v roku 1993 boli zahrnuté všetky pozemky, ktoré B. B. vlastnil. Dedičia si pozemky rozdelili rovnakým dielom v 1/3. Do dedičského konania boli zahrnuté aj pozemky PK parc. č. XXX N. XXX. Z tohto rozdelenia vyplýva, že platila dohoda z roku 1949 medzi B. a L. B.. Podľa jeho názoru L. B. vedel, ktoré parcely kto vlastní za domom č. 134. Uviedol, že v roku 1999, keď L. B. si išiel osvedčiť vydržaním pozemky parc. č. I. XXX, XXX/X, XXX/X, porušil ústnu dohodu medzi B. B. s jeho ženou O. B. a týmito právni nástupcovia prišli o podiely v týchto pozemkoch parcela PK parc. č. XXX, XXX N. XXX/X. Podľa jeho názoru B. B. od syna L. žiadne doživotné užívacie právo nedostal, ale L. B. žiadal platiť nájom za dom č. XXX a nie za pozemky za domom č. XXX, aj keď L. vlastnil 1/2, lebo B. a O. B. vlastnili za domom č. XXX pozemky PK parc. č. XXX, XXX, XXX/X. Poukázal na skutočnosť, že svedkovia nevedeli povedať, či sporné pozemky vedľa a za domom č. XXX L. B. neboli darované, predané, alebo dané do užívania. Vedeli povedať iba toľko, že L. B. pozemky užíval. Zastával názor, že L. nebol v dôvodnom domnení, že časť pozemku PK parc. č. XXX dostal darom od B. B., pretože B. B., L. B., F. B. a I. C., E. B. sa dohodli, že stavebné pozemky KNC parc. č. XXX/X, XXX/X budú patriť žalovaným 1/ a 3/ a stavebné pozemky KNC XXX/X a XXX/X budú patriť I. C. E. B. a F. B.. Užívanie sporných pozemkov nebolo nikým rušené, nikto ho nikdy nevyháňal, nežiadal pozemky vrátiť, rodičia nežiadali za zabraté pozemky kompenzáciu. Nesúhlasil s konštatovaním, že námietky sa začali produkovať až v roku 2014. Tie sa začali produkovať v roku 2006, nakoľko L. C. zomrel v roku 2005 a dovtedy užívali parcely KNC parc. č. XXX/X, v ktorej bol polovičným vlastníkom L. B.. Až keď prestal užívať tento pozemok, žalobcovia začali podávať námietky. Zastával názor, že v priebehu dedičského konania po L. B. boli preukázané také skutočnosti, ktoré mohli narušiť dobrú vieru žalovaných v tom, že súčasťou dedičstva po ich otcovi sú aj sporné pozemky.

19. K odvolaniu žalobcov sa vyjadrili žalovaní, ktorí poukázali na skutočnosť, že žalobcovia postavili svoj nárok iba na jedinom dôkaze, a to výpise z pozemkovej evidencie počas druhej svetovej vojny. Žalovaní

však hneď v prvom vyjadrení na situáciu reagovali a ustálil sa predmet sporu na zistenie vydržania z ústnej darovacej zmluvy. Uviedli, že žalobcovia v konaní bagatelizovali celé množstvo nepriamych dôkazov obrany k titulu aj oprávnenosti vydržania za uplynulých 80 rokov - či už ide o prirodzené záujmy pôvodných vlastníkov, ich vlastné prejavy zaznamenané v listinách alebo dokonca výpovede svedkov o ich správaní. Zastávali názor, že súd prvej inštancie sa dôsledne vysporiadal v prvom rade so samotnou požiadavkou preskúmať v tomto spore aj nepriame dôkazy vo vzájomných súvislostiach a napokon so všetkými záujmami pôvodných vlastníkov, ich vyjadreniami a výpoveďami svedkov o ich správaní, ktoré dokopy a vo svojich súvislostiach popierajú nárok žalobcov. Podľa žalovaných žalobcovia v podanom odvolaní neuviedli relevantné skutočnosti pre vyvodenie vady podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP, keďže neuviedli dôvod, prečo by mal súd pochybiť, keď posudzoval dôkazy žalovaných ako rad nepriamych dôkazov vo vzájomných súvislostiach a neuviedli ani jeden dôvod, prečo by mal čo len jeden z radu nepriamych dôkazov narúšať súvislosti a výsledný záver, ktorý vyvodil súd prvého stupňa. Obsah odvolania žalovaní označili za opakovanie argumentov z prvých vyjadrení žalobcov, na ktoré už žalovaní viackrát reagovali a na všetky z nich reagoval aj samotný súd v rozsudku. Žalovaní sa nestotožnili s odvolacími dôvodmi žalobcov a navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a priznal žalovaným trovy odvolacieho konania.

20. Podaním zo dňa 17.03.2023 žalovaní doplnili svoje vyjadrenie k odvolaniu. Podľa ich názoru si žalobcovia zamieňajú vadu nesprávnych zistení s právomocou súdu voľne hodnotiť dôkazy podľa § 191 CSP, judikatúry a všeobecných zásad spravodlivého súdneho procesu. Zastávali názor, že podľa dôvodov odvolania zrejme žalobcovia chceli namietat' skôr arbitrárnosť a nedostatok odôvodnenia rozsudku, avšak z analýzy argumentov je skôr vidno, že rozsudok požadované dôvody obsahoval. Nesúhlasili s tvrdením žalobcov, že súd považoval za rozhodujúci dôkaz písomný prejav B. B. z 12.07.1949, ani že od tejto listiny v „úplne rozhodujúcej miere odvodil zistenie o existencii dobromyseľnej držby“. Podľa ich názoru súd rozoberal najskôr význam a súvislosti všetkých ostatných dôkazov žalovaných k splneniu podmienok vydržania a až z nich následne vyvodil, že aj prejav B. B. z 1949 je dôveryhodný a použiteľný. Naopak, súd za prioritný rozhodujúci dôkaz viackrát spomínal vyjadrenie samotného žalobcu 2/ na pojednávaní. Zastávali názor, že ak žalobcovia namietajú vadu nesprávnych zistení z vykonaných dôkazov, mali v odvolaní analyzovať, prečo nemal byť ten ktorý dôkaz zaradený do hodnotenia, prečo by mala byť súvislosť vadná a hlavne z akých dôvodov by akákoľvek vada mala mať vplyv na celkový záver. Žalobcovia podľa nich z dôvodu dôkaznej núdze iba opakujú argumenty voči písomnému prejavu B. B., ktoré podali zo začiatku konania, pričom v tejto súvislosti poukázali na viaceré argumenty žalobcov týkajúce sa vydržania z ústnej darovacej zmluvy, ktoré v konaní opakovane predniesli. Žalovaní ich argumenty viackrát popierali, no žalobcovia vôbec nereagovali a reagujú až teraz len tým, že ich znova v rovnakom znení mechanicky opakujú. Taktiež poukázali na mechanické opakovanie argumentácie žalobcov o vydržaní po smrti L. B.. Nestotožnili sa s námietkou žalobcov týkajúcou sa nehodnovernosti svedkov, pretože týchto predvolali sami žalobcovia a jediné čo sa výsluchmi zistilo, je, že neboli hlavnými dôkazmi v prospech žalovaných, pretože títo si už situáciu nepamätali a bolo treba miesto toho doplniť iné dôkazy. Pokiaľ ide o doplnenie odvolania zo strany žalobcu 1/, navrhli, aby všetky ním novopredložené dôkazy súd vyhodil ako neaplikovateľné. Zastávali názor, že žalobca 1/ rovnako produkoval dôkazy po dlhej dobe nečinnosti. Pokiaľ ide o tvrdenie žalobcu 1/, z ktorého má vyplývať, že L. B. mal vec oprávnené v užívaní ako cudziu vec, uviedli, že takéto tvrdenie nedali žalobcovia počas celého konania a nepredložili k nemu dôkazy, hlavne nie kategoricky podobné tým, ktoré žalovaní už predložili na preukázanie, že L. B. držal vec ako vlastnú. Uviedli, že od začatia stavby domu XXX sa zmenil právny poriadok tak, že medzi podmienky platného vydržania pribudol od 01.01.1951 vydržiavací titul, pričom ustanovenie § 566 SOZ ako jediné prechodné ustanovenie k vydržiavaniu sa dotýkalo len započítania predchádzajúcej doby a nezakladalo žiadnu retroaktivitu v potrebe doplnenia titulu do existujúceho vydržiavania. Pri vydržaní v prospech L. B. tak podľa názoru žalovaných ani nemá byť reč o vydržiavacom titule, pričom v tejto súvislosti poukázali na judikatúru a nálezy, ktoré od roku 2017 uznávajú aj putatívny vydržiavací titul (NSSR/3Cdo/17/2016, ÚSSR/II.ÚS/484/2015, NSSR/5Cdo/210/2019). Zastávali názor, že pri vydržiavaní začatom po 01.01.1951 je dokazovanie vydržiavacieho titulu potrebné podriaďiť uvedenému východisku NSSR a judikatúry, a teda nežiadať dokazovať „predchodca súhlasil s vydržaním“ („vlastník uzavrel darovaciu zmluvu“), ale „osoba označovaná ako predchodca nemala námietky k vydržiavaniu“ („osoba zapísaná ako vlastník sa prestala správať ako vlastník resp. začala sa správať ako by sa správal darca“). Uviedli, že podľa judikatúry po r. 2017 je potrebné preukázať, že „osoba označená ako predchodca nemala námietky k vydržiavaniu“ resp. „správala sa ako cudzovateľ“, kedy naopak dôkazné bremeno vydržiavateľa naráža na negatívnu dôkaznú teóriu a je nutné ho otočiť podľa zásad negatívnej dôkaznej teórie, aby

osoba zapísaná ako predchodca preukázala, že mala námietky k vydržiavaniu resp. nesprávala sa ako scudzovateľ, a presne takto postavené bremeno má aj prezumpcia podľa § 130 ods. 1 OZ resp. § 145 ods. 2 SOZ, takže je možné jej nanovo a výslovne priznať plnú aplikovateľnosť (NSSR/4Cdo/196/2019, NSSR/4Cdo/120/2019). Preto žalovaní zastávali názor, že pri vydržiavaní začatom po 01.01.1951 je povinnosťou vydržiavateľa len substancovať vydržiavací titul. Podľa zákonnej prezumpcie v § 130 ods. 1 OZ, resp. § 145 ods. 2 SOZ a judikatúry k vydržaniu po roku 2017 je potom na osobe zapísanej ako predchodca, aby preukázala, že namietala užívanie, zrušila titul (poprela dar) alebo sa inak správala voči vydržiavateľovi, resp. vydržiavanej veci ako jej vlastník. Uviedli, že žalobcovia v tejto veci preukázali, že už pri podaní žaloby mali dostatočne substancovaný predmetný zásah, pretože sami predložili notársku zápisnicu o vydržaní, takže od začiatku konania nič nebránilo prechodu dôkazného bremena na nich, aby preukázali, že osoba zapísaná ako predchodca namietala vydržanie, zrušila titul (poprela dar) alebo sa inak správala voči vydržiavateľovi resp. vydržiavanej veci ako jej vlastník. Žalovaní ďalej zastávali názor, že by bolo potrebné titul substancovať, resp. osvedčiť, a preto navrhli osvedčovanie titulu posudzovať najprísnejšie tak, ako by sa posudzovalo osvedčovanie ústneho darovania hnutelnosti pri neodkladnom opatrení. Nakoľko účastníci darovania už nežijú, uviedli, že je potrebné vymedziť priestor pre nepriame dôkazy o darovaní, ktoré zopakovali. Uviedli, že vydržiavateľ nemôže byť povinný preukazovať, že sa osoba zapísaná ako predchodca vždy správala ako darca a nikdy sa nesprávala ako pretrvávajúci vlastník. Stačí mu substancovať, kto je takou osobou a aký by mal byť, nemal byť model jeho správania, ak došlo k darovaciemu prejavu. Žalobcovia mali naopak podľa všetkých uvedených zdrojov, osobitne najmä podľa § 145 ods. 2 SOZ a § 130 ods. 1 OZ preukazovať opak, najmä že niekedy sa osoba zapísaná ako vlastník nesprávala ako darca alebo správala ako pretrvávajúci vlastník. Avšak neurobili tak počas celého konania. V otázke popierania dobromyseľnosti po vydržaní zotrvali na stanovisku, že právny poriadok nepozná stratu alebo zrušenie vlastníctva pre neskoršie zistenie, že držba pred nadobudnutím vlastníctva bola (mohla byť) neoprávnená a hlavne, že nekritické opakovanie zapísaného stavu pred vydržaním nie je spôsobilé vyvrátiť ospravedlniteľný omyl vydržiavateľa, že držal vec oprávnene. Zastávali názor, že žalobcovia nedali žiadny dôkaz, ktorý by mal spochybňovať dobromyseľnosť L. pred vydržaním v roku 1960. Preto žalovaní v tomto smere kládli otázky svedkom a hlavne žalobcovi 2/ pri jeho výsluchu, keďže on jediný z dnešných účastníkov celý čas v tomto období žil s B. a O., ale tento vôbec netvrdil ani len jednu situáciu, kde by namietali alebo popierali darovací prejav, ale dokonca naopak potvrdil, že L. pozemky dostal a takto B. nenamietali darovanie nikdy, čím sa mali stať tieto skutočnosti v konaní nesporné a uzavreté, a nie predmetom ďalšieho spochybňovania. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaní navrhli, aby odvolací súd napadnutý rozsudok v celom rozsahu potvrdil a priznal žalovaným trovy odvolacieho konania.

21. Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 379 a § 380 ods. 1 CSP a dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdiť. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, keďže v danej veci nebolo potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie a nariadenie pojednávania nevyžadoval ani dôležitý verejný záujem.

22. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

23. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

24. Odvolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní (§ 383 CSP).

25. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne. Podľa ods. 2 citovaného ustanovenia, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

26. V preskúmvanej veci žalobcovia v odvolaní podanom prostredníctvom ich právneho zástupcu uplatnili ako odvolací dôvod ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) CSP. Žalobca 1/ v podaní zo dňa 19.12.2022, ktoré nazval ako Doplnenie odvolania, neuviedol žiaden z odvolacích dôvodov uvedených § 365 ods.

CSP; v odvolaní sa len podrobne vyjadruje k jednotlivým, ním konkretizovaným bodom napadnutého rozhodnutia.

27. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, sa rozumie taký výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 191 CSP, podľa ktorého súd hodnotí dôkazy podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom prihliada starostlivo na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. Nesprávne hodnotenie dôkazov by teda bolo možné vytknúť súdu prvej inštancie v prípade, ak by zbral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplynuli, ani inak nevyšli v konaní najavo, prípadne, že by si nepovšimol rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli v konaní najavo, prípadne preto, že pri hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplynuli z prednesov strán sporu, alebo vyšli najavo inak z hľadiska ich závažnosti, zákonnosti, pravdivosti alebo vierohodnosti je logický rozpor, alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 191 a nasl. CSP. Odvolacím dôvodom podľa ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP teda možno napadnúť výsledok súdu pri hodnotení dôkazov, na nesprávnosť ktorého je možné usudzovať zo spôsobu, ako k nemu súd dospel. Ak nie je možné súdu v tomto smere vytknúť žiadne pochybenie, nie je možné polemizovať ani s jeho skutkovými závermi.

28. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

29. Na základe preskúmania správnosti napadnutého rozsudku odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch a vec správne právne posúdil. Súd prvej inštancie sa vo svojom rozsiahlom a vyčerpávajúcom rozsudku dôsledne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými zisteniami, v odôvodnení rozsudku podrobne uviedol, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých vychádzal, ako ich vyhodnotil a ako vec právne posúdil. Prijaté právne závery náležite a podrobne vysvetlil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

30. Odvolací súd sa preto v celom rozsahu stotožnil so skutkovými závermi súdu prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením veci a podľa § 387 ods. 2 CSP na ne v plnom rozsahu poukazuje.

31. Z titulu aplikácie ust. § 387 ods. 2 CSP nie je potrebné, aby odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie skutkové a právne závery, ktoré sú obsiahnuté v napadnutom rozsudku súdu prvej inštancie. Pri posudzovaní vecnej správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie je nevyhnutné len zdôrazniť okolnosti podstatné a rozhodné, ktoré súvisia s odvolacími dôvodmi. Tento postup krajského súdu ako odvolacieho je aj v súlade s uznesením Ústavného súdu SR sp. zn. IV. ÚS 350/09 zo dňa 08.10.2009, podľa ktorého odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a odvolacieho súdu nemožno posudzovať izolovane, pretože prvoinštančné a odvolacie konanie z hľadiska predmetu konania tvoria jeden celok (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08). Tento právny názor zahŕňa aj požiadavku komplexného posudzovania všetkých rozhodnutí všeobecných súdov (tak prvoinštančného súdu, ako aj odvolacieho súdu a prípadne aj dovolacieho súdu), ktoré boli vydané v priebehu príslušného súdneho konania. Uvedený záver je zhodný so závermi vyslovenými v rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Cdo 170/05, v zmysle ktorého pokiaľ v odvolacom konaní dôjde k potvrdeniu rozhodnutia súdu prvej inštancie, tak odvolací súd sa v zásade môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia nižšieho súdu.

32. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie a nutnosti vysporiadať sa s podstatnými tvrdeniami uvedenými v odvolaní v zmysle ust. § 387 ods. 3 CSP, odvolací súd dodáva nasledovné:

33. Predovšetkým je potrebné uviesť, že rozsudok súdu prvej inštancie je značne rozsiahly, pričom súd prvej inštancie v ňom vyčerpávajúcim spôsobom reaguje na rozsiahlu argumentáciu sporových strán, prednesenú v priebehu konania. Súd prvej inštancie sa v ňom podrobne vysporiadava aj s argumentáciou žalobcov, na ktorej založili podanú žalobu, pričom z odvolania žalobcov je zrejmé, že títo vo svojom odvolaní znova iba opakujú tú istú argumentáciu, ktorú použili už v konaní pred súdom prvej inštancie a na ktorú súd prvej inštancie rozsiahlo, podrobne a vecne správne reaguje v odôvodnení napadnutého rozhodnutia.

34. Žalobcovia v podanom odvolaní najmä opakovane uvádzajú výhrady k hodnovernosti listiny zo dňa 12.07.1949, pričom tvrdia, že súd prvej inštancie sa k ich výhradám žiadnym spôsobom nevyjadril a predmetnú listinu posúdil ako hodnoverný dôkaz.

35. Uvedené tvrdenie žalobcov nie je pravdivé. Preskúmaním napadnutého rozsudku odvolací súd zistil, že súd prvej inštancie sa prednesenými námietkami žalobcov, týkajúcimi sa tejto listiny, dôsledne zaoberal, a to v ods. 40 napadnutého rozhodnutia. Z odôvodnenia jeho rozhodnutia je zrejmé, že súd prvej inštancie predmetnú listinu zo dňa 12.07.1949 považoval iba za jeden z dôkazných prostriedkov preukazujúcich existenciu titulu (darovacej zmluvy), pričom k námietkam žalobcov, ktorí uvádzali, že listina je sfaľovaná, že podpis B. B. na tejto listine bol prenesený z inej listiny a že táto preto nie je podpísaná jeho ženou O., lebo tá sa nikde nepodpísala a jej podpis preto sfaľovať nevedeli, súd prvej inštancie správne poukázal na to, že túto listinu nemožno automaticky vylúčiť z dokazovania len preto, že sa vo vzťahu k tejto listine nezrealizovalo znalecké dokazovanie. V súvislosti s hodnotením predloženej fotokópie listiny ako dôkazu súd prvej inštancie správne poukázal na to, že táto listina bola ako dôkaz predĺžená žalovanými a pokiaľ žalobcovia ako protistrana spochybňovali pravosť tejto súkromnej listiny, dôkazné bremeno pravosti nesú žalobcovia, nakoľko títo z tejto skutočnosti vyvodzujú pre seba priaznivé následky, čo sa v danej veci žalobcom nepodarilo. Dôkaz vykonaný (neoverenou) fotokópiou preto súd prvej inštancie správne hodnotil podľa zásady voľného hodnotenia dôkazov, keď zaujal názor, že skutočnosť, že nebolo znalecky preukázané, že sa jedná o listinu s pravým podpisom osoby, ešte neumožňuje bez ďalšieho prijať záver o tom, že predkladateľ spornej listiny neuniesol ohľadom jej pravosti dôkazné bremeno. Súd prvej inštancie sa následne zamerl na hodnotenie dôkazov preukazujúcich existenciu titulu – darovacej zmluvy, pričom dospel k záveru, že aj ďalšie nepriame dôkazy svedčia o tom, že darovacia zmluva existovala, aj keď nesvedčia o tom, že by mala aj písomnú formu. Za jeden z týchto dôkazov považoval aj žalobcami v odvolaní namietané dôkazy týkajúce sa stavebného konania, keď z vykonaného dokazovania vyplynulo, že B. B. ako osoba účastného stavebného konania nenamietal proti vydaniu stavebného povolenia k domu, ktorý bude stáť na pozemku o.i. č. XXX, pričom z vykonaného dokazovania vyplynulo tiež, že stavebný úrad prikázal L. B. stavebnú čiaru vytýčiť medzi domami B. B. (otca) a suseda z jednej strany a L. B. ako suseda z druhej strany a prikázal mu tiež nezastavaný zvyšok pozemku okrem dvora učiť záhradou s povinnosťou vysadiť ovocné stromy, z čoho vyvodil, že stavebný úrad s ním konal ako s vlastníkom pozemku. Existenciu darovacej zmluvy mal napokon súd prvej inštancie preukázanú aj z výsluchu početných svedkov. Vychádzajúc z celého radu týchto dôkazov, v kontexte s ktorými súd prvej inštancie vyložil aj predložené potvrdenie z 12.07.1949, potom súd prvej inštancie dospel k správne skutkovému záveru, že tieto dôkazy v súhrne skôr potvrdzujú, ako vyvracajú pravosť tejto listiny a potvrdzujú aj pravdivosť skutočností v nej prehlasovanej. Preto súd prvej inštancie správne na túto listinu prihliadol ako na jeden z dôkazov potvrdzujúcich existenciu darovacej zmluvy. Súd prvej inštancie sa pritom v napadnutom rozhodnutí zaoberal aj námietkou žalobcov, ktorí poukazovali na to, že listina nebola podpísaná B. Q. O., pričom správne poukázal na to, že samotná táto listina (potvrdenie z 12.07.1949) nie je zmluvou, ale táto mala len reprodukovať obsah minulej darovacej zmluvy a jej účastníkov.

36. Svoje úvahy k hodnoteniu dôkazov súd prvej inštancie vo svojom rozhodnutí podrobne vysvetlil a odôvodnil. Nebola preto dôvodná námietka žalobcov, že súd prvej inštancie sa k ich výhradám k pravosti a hodnovernosti listiny zo dňa 12.07.1949 vo svojom rozhodnutí nijako nevyjadril.

37. Pokiaľ ide o námietky žalobcov týkajúce sa obsahu notárskej zápisnice č. N 472/99, N2 433/99 zo dňa 21.09.1999, obsahujúcej vyhlásenie o vydržaní právneho predchodcu žalovaných L. B., na základe ktorej listiny bol vykonaný jeho zápis za vlastníka predmetných nehnuteľností do katastra nehnuteľností, z ktorého obsahu podľa žalobcov vyplýva, že L. B. svoju žiadosť neodôvodnil tým, že by došlo k akémukoľvek darovaniu predmetných nehnuteľností v roku 1949 alebo v akomkoľvek inom časovom období do jeho vlastníctva a naopak L. B. svoju žiadosť odôvodnil tým, že predmetné

nehnutelnosti nadobudol asi v roku 1936 titulom dedenia od svojej matky, čo podľa názoru žalobcov je rozhodujúcou skutočnosťou, ktorá významným spôsobom stavia listinu zo dňa 12.07.1949 do roviny nehodnoverného dôkazu, ani túto námietku nepovažoval odvolací súd za dôvodnú. Z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie síce vyplynulo to, čo tvrdili žalobcovia, a to, že L. B. potvrdenie zo dňa 12.07.1949, predložené v tomto konaní, ani svoje tvrdenia o uzavretí darovacej zmluvy k žiadosti o vydanie osvedčenia o vydržaní nepredložil, odvolací súd sa však stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, konštatovaným v jeho rozhodnutí, že pre záver o tom, či mohlo dôjsť k vydržaniu nie je rozhodujúce to, či podklady, na podklade ktorých sa vyhlasovalo vydržanie v roku 1999 boli úplné a či vtedy líčený stav bol vyličený úplne, ale podstatné je, či v konaní bola preukázaná existencia titulu pre vydržanie, ktorá skutočnosť bola v tomto konaní dostatočne preukázaná.

38. Za dôvodnú nepovažoval odvolací súd ani odvolaciu námietku žalobcov, ktorí namietali tvrdenie súdu prvej inštancie, že ak by aj vlastnícke právo k predmetným nehnuteľnostiam nenadobudol vydržaním už právny predchodca žalovaných L. B., tak toto by nadobudli vydržaním samotní žalovaní. Žalobcovia v tomto smere poukazovali na list zo dňa 09.06.2009, ktorým preukazovali, že žalobca 2/ v dedičskom konaní po L. B. namietal, že nehnuteľnosti uvedené v osvedčení notára, na základe ktorého bol L. B. zapísaný za ich vlastníka v katastri nehnuteľností, nepatria v celosti tomuto poručiťovi, ktorá skutočnosť podľa žalobcov bola spôsobilá narušiť dobrú vieru žalovaných v držbe predmetných nehnuteľností a ďalej namietali, že okrem toho žalobca 1/ osobitne doporučenými listovými zásielkami zaslal všetkým žalovaným, aj A. N. B. list zo dňa 28.01.2011, z obsahu ktorého tiež jednoznačne vyplývajú skutočnosti plne spôsobilé spochybníť dobrú vieru v držbe predmetných nehnuteľností žalovanými, tieto skutočnosti však v konaní pred súdom prvej inštancie preukázané neboli. Z vykonaného dokazovania totiž vyplynulo, že list zo dňa 09.06.2009, adresovaný notárovi L. B., síce skutočne je obsahom dedičského spisu po L. B., avšak z vykonaného dokazovania taktiež vyplynulo, že tento list nebol doručovaný žalovaným ale notárovi (ktorý konal bez zreteľa naň, keď sporné pozemky zahrnul do dedičstva po poručiťovi v celosti), pričom v konaní nevyšli najavo také skutočnosti, ktoré by bez pochyb preukázali, že žalovaní boli s obsahom predmetného listu do skončenia dedičského konania oboznámení, resp. že by bola v dedičskom konaní konštatovaná čo i len existencia takéhoto listu (existencia tohto listu sa pritom nespomína ani v dedičskom rozhodnutí, doručeným žalovaným). Nebolo teda bez pochybností preukázané, že žalovaným sa dostala do dispozičnej sféry informácia spôsobilá spochybníť ich dobrú vieru v držbe predmetných nehnuteľností. Pokiaľ ide o list zo dňa 28.01.2011, ktorý mal žalobca 1/ osobitne doporučenými listovými zásielkami zaslať všetkým žalovaným, a aj A. N. B., z dokazovania vykonaného pred súdom prvej inštancie vyplynulo, že takéto listiny neboli v konaní žalobcami predložené. Žalovaní doručenie týchto výziev popreli, preto existencia tejto tvrdenej skutočnosti bola sporná a dôkazné bremeno v tomto smere spočívalo na žalobcoch, ktorí mohli predmetnú výzvu v konaní predložiť a preukázať jej doručenie. Toto však žalobcovia v konaní neurobili a teda ani v tomto smere neunesli dôkazné bremeno.

39. Odvolacie námietky žalobcov tak neboli dôvodné; odvolacie námietky žalobcov vo veci samej sú totožné s námietkami, ktoré uplatnili už pred súdom prvej inštancie a tieto nemohli privediť zmenu napadnutého rozsudku. Ani v odvolacom konaní neboli preukázané také skutočnosti, ktoré by mohli mať za následok odlišné rozhodnutie vo veci. Z uvedeného dôvodu odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny, a to aj vo výroku, týkajúceho sa nároku na náhradu trov konania, podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil, pričom v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP si odvolací súd osvojuje dôvody napadnutého rozsudku a v podrobnostiach na ne v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP odkazuje.

40. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 CSP spojení s § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaným 1/, 2/, 3/ priznal voči žalobcom 1/, 2/, 3/ spoločne a nerozdielne nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%, nakoľko boli v odvolacom konaní úplne úspešní. V zmysle § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady bude rozhodovať súd prvej inštancie.

41. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom krajského súdu jednomyseľne.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).